

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ ΕΥΓΟΝΙΚΗ

Όπως είναι γνωστόν, κληρονομικότητα ονομάζομεν τὴν μετάδοσιν τῶν χαρακτήρων τῶν προγόνων εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἡ μετάδοσις αὐτὴ ἀφορᾷ τόσον τοὺς μορφολογικούς, ὅσον καὶ τοὺς λειτουργικούς χαρακτήρας, καὶ ὡς φαινόμενον ἀνέκαθεν διήγειρε τὴν περιέργειαν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Βεβαίως, ἀνάλογα μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῶν διαφόρων ἐποχῶν, ἐδόθησαν καὶ αἱ ἐξηγήσεις τοῦ φαινομένου τῆς ἐπαναλήψεως τῶν μορφῶν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἔτσι οἱ Ἀρχαῖοι Ἰνδοὶ ὠμιλοῦσαν περὶ τοῦ Νόμου τῆς Κάρμα, δηλαδὴ τῆς ἀτελείωτης διαδοχῆς τῶν ζωντανῶν μορφῶν, καὶ ἀκόμα περὶ τοῦ Νόμου τῆς μετενσαρκώσεως, δηλαδὴ τῆς εἰσόδου ἐκ νέου τῆς ψυχῆς τῶν θανόντων ὀργανισμῶν εἰς τοὺς γεννωμένους νέους τοιοῦτους. Οἱ Ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπανέλαβον τὴν ἀντίληψιν τῶν Ἰνδῶν, καὶ ἡ θρησκεία των ὀλόκληρη δὲν ἦτον παρὰ μίᾳ τελετουργίᾳ λατρείας τῶν διαβάντων τὴν παροῦσαν ζωὴν, ἀλλὰ ἐπιστρεψάντων εἰς αὐτὴν ὑπὸ ἄλλας μορφάς. Ὁ Πυθαγόρας, ὁ ὅποιος ἐμαθήτευσε εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἀντελήφθη ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑπάρχη ἕνας φυσικὸς Νόμος εἰς τὴν διαδοχὴν τῶν ἐμβίων μορφῶν καὶ ἀπεφάνθη ὅτι τὸ ὅμοιον ὑπὸ τοῦ ὁμοίου καταλαμβάνεσθαι πέφυκε, δηλαδὴ ὅτι μίᾳ ζωντανῇ μορφῇ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἄλλην ὁμοίαν αὐτῆς. Ὁ Ἡράκλειτος, ὁ ὅποιος ἦτο δξύτατος διανοητῆς, ἐθεώρησεν ὅτι ἡ κληρονομικὴ ἀποσκευὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία τελικῶς προσδίδει εἰς αὐτὸν τοὺς ἠθικούς του χαρακτήρας, εἶναι ὁ δαίμων του, δηλ. ἡ μοῖρα του, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἤθελε νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει μετεμψύχωσις καὶ ἐκ νέου μετενσάρκωσις ἀποθανόντος εἰς τὸν ζῶντα.

Οἱ ἀρχαῖοι τραγικοί, ὅπως ὁ Αἰσχύ-

λος, ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Εὐριπίδης, διείδον εἰς τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἰδίων κληρονομικῶν μορφῶν τὴν ἐπανάληψιν τῶν χαρακτήρων καὶ τῶν παθημάτων των. Καὶ τὰ μεγάλα δράματα, ὅπως εἶναι τῶν Πελοπιδῶν καὶ τῶν Λαβδακιδῶν, δὲν δείχνουν τίποτε ἄλλο παρὰ ἐπανάληψιν τῶν ἰδίων χαρακτήρων ἀπὸ τοὺς προγόνους εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ὁ Πλάτων ἐπίσης ὠμίλησε περὶ τῆς δυστυχίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι τὴν ὀφείλουν στὸ ὅτι διεπλάσθησαν πλημμελῶς. Εἶπε: κακὸς ἐκὼν οὐδείς, ἀλλὰ διὰ κακὴν ἔξιν καὶ ἀπαίδευτον τροφήν ὁ κακὸς γίνεται κακός. Ὁ Ἀριστοτέλης, περισσότερο ἐπιστημονικῶς ἀπὸ τὸν Πλάτωνα, ἀντελήφθη ὅτι οἱ γεννῶντες παρέχουν οὐσίαν τινὰ ἢ ὁποία συμπυκνώνει εἰς ἑαυτὴν τὰς ιδιότητας ἐκείνων, καὶ ἐπομένως ἡ οὐσία αὕτη προσδίδει εἰς τοὺς ἀπογόνους τὰς ιδιότητας τῶν προγόνων. Τὸ δὲ σπέρμα—εἶπε—ἐκ τῶν γεννῶντων. Καὶ ὁ Ἱπποκράτης ἀκόμη ὠμίλησε περὶ τοῦ «νοσηροῦ γόνου» καὶ τοῦ «ὕγιους γόνου», δηλαδὴ τῆς νοσηρᾶς καὶ τῆς ὕγιους ἀναπαραγωγῆς οὐσίας. Καὶ εἶπεν ὅτι ὁ γόνος ἔρχεται ἐκ τοῦ νοσηροῦ νοσηρὸς καὶ ἐκ τοῦ ὕγιους ὕγιής.

Ὁ Χριστιανισμὸς δὲν λαμβάνει καθαρὰν θέσιν ἀπέναντι τοῦ φαινομένου τῆς κληρονομικότητος· ἐνδιαφέρεται περισσότερο διὰ τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν, παρὰ διὰ τὴν παροῦσαν. Ἀλλὰ εἰς τὰ νεώτερα χρόνια ἐπικρατεῖ σκότος βαθύ μέχρι τῆς Ἀναγεννήσεως, ὅποτε ἡ νέα θεμελίωσις τῆς ἐπιστήμης, κυρίως εἰπεῖν μὲ τὸν Λεονάρντο Νταβίντσι, ὀδηγεῖ πάλιν τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα εἰς τὸ νὰ ἐξετάσῃ μὲ πειστικὰ κριτήρια τὸ μέγα πρόβλημα τῆς κληρονομικότητος.

Ἡ Βιολογία, ἡ ὁποία ἤρχισε κατ' αὐ-

τὸν τὸν τρόπον νὰ χαράσσεται ὡς θετική ἐπιστήμη, ἔπρεπε νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ 19ου αἰῶνος διὰ τὴν ἀναλάβῃ ἐκεῖνη εἰς τὰς χεῖρας τῆς τὸ πρόβλημα καὶ νὰ προσδιορίσῃ ὅτι ἀπὸ κάθε ὀργανισμὸν ὑπάρχουν στοιχεῖα τὰ ὁποῖα ἐμπερικλείουν τοὺς ἀναπαραγωγοὺς παράγοντας, καὶ τὰ στοιχεῖα ταῦτα εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν γενετησίων κυττάρων, δηλαδὴ τοῦ σπερματοζωαρίου τοῦ ἄρρενος καὶ τοῦ ὠχρίου τοῦ θήλεος. Εἰς τὰ κύτταρα αὐτά, τὰ κληρονομικὰ στοιχεῖα, ἢ κληρονομικὴ ἀποσκευή, ἔχει μίαν θυμωστὴν ὀργάνωσιν, καὶ τοιοῦτοτρόπως εἶναι δυνατόν ν' ἀποδίδῃ τὴν προσηγηθεῖσαν μορφήν καὶ λειτουργίαν εἰς τοὺς ἀπογόνους. Τὴν κληρονομικὴν αὐτὴν ἀποσκευὴν τὴν ὀνομάζομεν *γονότυπον*, ἐνῶ τὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα φανερώνονται εἰς τοὺς ἀπογόνους τὰ ὀνομάζομεν *φαινότυπον*. Τὸ ἄθροισμα τῶν κληρονομικῶν παραγόντων, δηλ. τῶν γόνων, οἱ ὁποῖοι ἀποτελοῦν τὸν γονότυπον, θὰ δράσῃ καὶ θὰ παραγάγῃ τὸ ἀποτέλεσμά του ἐν συνεργασίᾳ μὲ τὸ περιβάλλον—ἄφ' ἑνὸς μὲν τὸ ἀρχικόν, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀναπτυχθῇ ὁ ὀργανισμὸς (εἴτε ἐντός, εἴτε ἐκτὸς τοῦ μητρικοῦ τοιοῦτου), ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀναπτυχθῇ οὗτος μετὰ τὴν γέννησίν του.

Ἡ μελέτη τῆς κληρονομικότητος ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν τρόπων μὲ τοὺς ὁποῖους ὠρισμένοι χαρακτηῆρες διέρχονται ἀπὸ τῶν προγόνων εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἡ διερεῦνησις τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν, τῶν διδύμων καὶ πολυδύμων καὶ τῶν φυλῶν κατέστησε δυνατόν ὅπως διευκρινισθοῦν ὠρισμένοι ἀπόψεις τῆς κληρονομικότητος καὶ προσδιορισθῇ ἡ σχετικὴ ἀξία τοῦ κληρονομικοῦ παράγοντος, δηλαδὴ τῆς κληρονομικότητος, καὶ τοῦ περιβάλλοντος.

Τοιοῦτοτρόπως ἔγινε γνωστὸν ὅτι ἄτομα προικισμένα μὲ τοὺς ἴδιους γόνους εἶναι δυνατόν, ἐὰν ζῶν εἰς διαφορετικὰ περιβάλλοντα ἔκαστον, νὰ παρουσιασθοῦν ὡς τελείως διάφορα ἀλλήλων, ἐνῶ ἐξ ἄλλου ἄτομα μὲ διαφόρους γόνους, ἀναπτυσσόμενα εἰς τὸ αὐτὸ περιβάλλον, εἶναι δυνατόν νὰ παρουσιασθοῦν ὡς τελείως διαφορετικὰ πάλιν ἄτομα.

Ὅλοι οἱ γόνοι δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν δυναμικότητα ἐκφράσεως, ὅπως λέγομεν εἶναι δυνατόν δηλαδὴ ἕνας γόνος νὰ ἐκφράζεται ἀπολύτως, ἐπομένως νὰ προσδιορίζῃ ἀπολύτως τὸ χαρακτηριστικὸν τὸ ὅποιον ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτόν. Π.χ. γόνοι οἱ ὁποῖοι προσδιορίζουν τὴν ὁμάδα αἵματος ἢ τὰς ὁμάδας αἵματος ἐκφράζονται ἀπολύτως καὶ ἐπομένως προσδιορίζουν κατηγορηματικῶς καὶ ἀμετακλήτως τὴν ὁμάδα αἵματος τοῦ ἀτόμου, τοῦ ἀπογόνου.

Ἐπίσης ὠρισμένοι ἄλλοι γόνοι, ἀφορῶντες, ὄχι φυσιολογικὰ ἀλλὰ παθολογικὰ χαρακτηριστικὰ, εἶναι δυνατόν νὰ ἐκφραστοῦν ἀπολύτως, καὶ εἰς ὠρισμένην ἡλικίαν τῆς ζωῆς του τὸ ἄτομον νὰ παρουσιάσῃ τὸν παθολογικὸν αὐτὸν χαρακτήρα ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ κληρονομικῆς νόσου. Ἀλλὰ εἶναι δυνατόν ἄλλοι γόνοι νὰ εἶναι ἐλαστικοί, τρόπον τινά, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ μὴ ἐκφράζουν ἀμετακλήτως καὶ ἀπολύτως τὸ χαρακτηριστικὸν τὸ ὅποιον ὀρίζουν, ἀλλὰ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦτο νὰ ὑπόκειται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος. Εἰς τὸν ἄνθρωπον πρέπει νὰ θεωρήσωμεν ὡς εὐτυχίαν τὴν πλαστικότητα ὠρισμένων γόνων, ἢ ὁποῖα τοῦ ἐπιτρέπει νὰ προσαρμόζεται εὐκόλως εἰς τὸ περιβάλλον. Οἱ βλάκες, οἱ μετριῶνες καὶ οἱ δυστυχεῖς ὀφείλουν τὴν κατωτέρωότητά των εἰς τὸ ὅτι ὠρισμένοι γόνοι, οἱ ὁποῖοι εὐθύνονται διὰ τὴν πλάσιν τῶν διανοητικῶν των κέντρων ἢ ὠρισμένων διανοητικῶν των κέντρων, εἶναι δύσπλαστοι καὶ ἐπομένως προσδιορίζουν ἀμετακλήτως τὴν δυσκολίαν προσαρμογῆς των εἰς τὸ περιβάλλον. Οἱ εὐφυεῖς, οἱ ἐυκίνητοι διανοητικῶς, ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐπιτυγχάνουν εἰς τὴν ζωὴν των, ὀφείλουν τὴν εὐτυχίαν των καὶ τὴν καλὴν των τύχην εἰς τὸ εὐπλαστον τῶν γόνων οἱ ὁποῖοι προσδιώρισαν ὠρισμένα διανοητικὰ των χαρακτηριστικὰ.

Εἶναι δυνατόν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ περιμένωμεν πολλὰ ἀπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ περιβάλλοντος εἰς τὰ ἄτομα τὰ ὁποῖα εἶναι προικισμένα μὲ πλαστικούς, διανοητικούς ἰδίως, γόνους.

Ἐκ τῶν διαφόρων ἐρευνῶν αἱ ὁποῖαι

ἔγιναν ἐπὶ τῆς νοσηρᾶς κληρονομικότητος, παρατηρήθη ὅτι διάφοροι νόσοι εἶναι καθαρῶς κληρονομικαί. Ἐναφέρονται κατὰ συστήματα.

1. Τοῦ νευρικοῦ συστήματος. Ὁ ἀλκοολισμός, ἡ χορεία, ἡ ἐπιληψία, ἡ ἀμαυρωτική ἰδρωτία, ἡ ἐγκληματικότητα, ἡ μανιοκαταθλιπτική ψύχωση, μυασθένεια, ὁ παρκινωνισμός, ψυχοπάθειαι καὶ ἰδίως σχιζοφρενία.

2. Νόσοι ἐσωτερικῶν ὀργάνων. Ἡ ἀρτηριοσκληρυνσις, ὁ κληρονομικὸς ὑπερθυρεοειδισμός, ὁ ἄποιος διαβήτης, ζακχαρώδης διαβήτης, ἡ αἱμορροφιλία καὶ ἄλλαι νόσοι τοῦ αἵματος, ἔκτεροι, καρδιοπάθειαι, ἀσθμα βρογχικόν, ἀλλεργίαι καὶ νευροπάθειαι.

3. Νόσοι ὀστέων καὶ ἀρθρώσεων. Ἀρθρίτις, βραχυδακτυλία, ὠρισμένοι δυσπλασμοί, πολυδακτυλία, τὸ συγγενὲς ἐξάρθρωμα τοῦ ἰσχίου, προγναθισμός, δυσδοντία, νανοσωμία.

4. Νόσοι τῶν ὀφθαλμῶν. Ἀνιριδία, ἀστιγματισμός, μυωπία, καταρράκτης, ἡμεραλωπία, ἀτροφία τοῦ ὀπτικοῦ νεύρου.

5. Ὄτιολαρυγγολογικαὶ νόσοι. Συρίγια τραχήλου, ὠτοσκληρυνσις, συγγενὴς κώφωση, κωφαλαλία.

6. Δερματοπάθειαι. Ἀραιωτική ἀλωπεκία, ἐκζεματική προδιάθεσις, ἐπίλοια, ὑπερίδρωση, ὑπερθηλία μαστῶν, ἰχθύωση.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ παρέμβωμεν εἰς τὴν κληρονομικότητα καὶ νὰ τὴν ἐπηρεάσωμεν πρὸς τὸ καλύτερον τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, τοῦ ἀτόμου δηλαδὴ καὶ τῆς φυλῆς ἀφ' ἑτέρου;

Α' Εἰς τὴν ὑγιᾶ κληρονομικότητα εἶναι δυνατόν νὰ παρέμβωμεν διὰ τῶν ἑξῆς μέτρων.

- 1ον) Διὰ τῆς ἐνθαρρύνσεως τῶν γάμων μεταξὺ ὑγιῶν ἀτόμων.
- 2ον) Διὰ τῆς προστασίας τῆς μητρότητος.
- 3ον) Διὰ τῆς ἐνισχύσεως ὑπερεχόντων ἀτόμων.
- 4ον) Διὰ τῆς ἀποθαρρύνσεως τῶν γάμων μεταξὺ ἀλλοφύλων.
- 5ον) Διὰ τῆς ἐνδομητρίου σπερματεγ-

χύσεως μὲ ἀνώτερα σπέρματα ἐπὶ στέρων ἀτόμων.

Β' Εἰς τὴν νοσηρὰν κληρονομικότητα δυνάμεθα νὰ παρέμβωμεν :

- 1ον) Διὰ τῆς προλήψεως γάμων συγγενῶν ἀτόμων.
- 2ον) Τῆς προλήψεως γάμων ἀλλοφύλων ἀτόμων.
- 3ον) Διὰ τῆς προλήψεως γάμων μεταξὺ νοσοῦντων ἀτόμων.
- 4ον) Διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἀντισυλληπτικῶν καὶ στειρωτικῶν μέτρων.
- 5ον) Διὰ τῆς ἀπομονώσεως τῶν κληρονομικῶς πασχόντων.

Τὰ ἀνωτέρω μέτρα συνιστοῦν τὰ λεγόμενα εθγονικὰ μέτρα. Βεβαίως εἶναι δυνατόν νὰ προλαμβάνωμεν τὴν ἔκφρασιν τῆς νοσηρᾶς κληρονομικότητος ἀφ' ἑνός· ἀλλ' ἐξ ἄλλου αὐτομάτως ἐντὸς τῶν διαφόρων ἀτόμων εἶναι δυνατόν νὰ γεννῶνται μεταβολαὶ ὠρισμένων γόνων πρὸς τὸ χειρότερον, ἐπομένως ἐμφανίσαις νοσηρῶν καταστάσεων πρὸς τὰς ὁποίας δὲν προδιέθετε ἡ οἰκογενειακὴ κληρονομικότης. Πάντως ἡ παρεμβολὴ τοῦ περιβάλλοντος παίζει πολὺ σημαντικὸν ρόλον, ὅπως ἀνωτέρω ἀνεφέραμεν, ἐπειδὴ, ὅπως εἶπαμε, ὁ ἀνθρώπος διαθέτει πλαστικότητα τῶν γόνων του, ἢ τοῦλάχιστον ἀρκετῶν γόνων, καὶ τοιουτοτρόπως, διὰ τῆς ἐπιδράσεως τῆς οἰκογενείας, διὰ τῆς παρεμβάσεως τοῦ σχολείου, διὰ τῶν μέτρων τῆς κοινωνίας καὶ διὰ τῶν διαφόρων θεσμῶν, ὅπως εἶναι οἱ νόμοι κλπ., εἶναι δυνατόν νὰ ἐπηρεάσωμεν πρὸς τὸ καλύτερον τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ πρόσδος τῆς κοινωνίας βεβαίως καθιστᾶ καὶ τὸν ἀνθρώπον ὑποχρεωμένον νὰ λαμβάνῃ ὠρισμένα μέτρα ὑπὲρ ἑαυτοῦ. Τοιουτοτρόπως ἡ καταπολέμησις τῶν Νόσων, τῆς Ἀγνοίας, τῆς Ρυπαρότητος, τῆς Τεμπελιάς καὶ τῆς Ἀνάγκης, δηλαδὴ ἡ βελτίωσις σημαντικῶν ὀρων τοῦ περιβάλλοντος, εἶναι δυνατόν νὰ ὀδηγήσῃ εἰς καλύτερουσιν τῆς μοίρας τοῦ ἀνθρώπου, ἀσχετῶς τῆς ἐπιδαρυμένης κληρονομικότητος αὐτοῦ. Ἐξ ἄλλου ἡ πρόσδος τῆς Ἰατρικῆς, τῆς Χημείας καὶ τῆς Φυσικῆς ἐπίσης εἶναι δυνατόν νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀνθρώπον

νά καλύτερευση τήν μοίραν του ἀπό ἀπόφως οργανικής, εἴτε διὰ τῆς προαγωγῆς τῆς καλῆς του κληρονομικότητος, εἴτε διὰ τοῦ περιορισμοῦ τῆς κακῆς του κληρονομικότητος.

Νόσοι κληρονομικαί, ὅπως εἶναι π.χ. κληρονομικαί θυρεοειδοπάθειαι, εἶναι δυνατὸν δι' ἐγχειρήσεων νά βελτιωθοῦν ἢ νά θεραπευθοῦν.

Εἶναι δυνατὸν ἐπίσης διὰ τῆς Χημείας νά παρασχεθοῦν φάρμακα ἐναντίον ἄλλων κληρονομικῶν παθήσεων, ὅπως εἶναι ἡ ἰνσουλίνη κατὰ τοῦ διαβήτου, τὰ ἀντιαλλεργικά φάρμακα κατὰ τῶν ἀλλεργικῶν καταστάσεων κ.ο.κ. Ἡ Φυσική, ἐξ ἄλλου, μὲ τὴν πρόοδον ἐπὶ τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, εἶναι δυνατὸν νά μᾶς παράσχη μέσα νά ἐπιδρῶμεν διὰ τῶν ἀκτίνων ἐπὶ τῆς κληρονομικῆς ἀποσκευῆς καὶ νά μετατρέπωμεν αὐτήν, ἐν ἡ περιπτώσει εἶναι ἐπιβεβαρυμένη, εἰς καλύτερας ποιότητος. Τὸ Κράτος ἐπίσης εἶναι δυνατὸν διὰ τῆς παροχῆς ἰσότητος εὐκαιριῶν εἰς ὅλους, διὰ τῆς ἐκλογῆς τῶν καλυτέρων καὶ διὰ τῆς ἀναπτύξεως τῶν πλουτοπαραγωγικῶν πηγῶν, νά δώσῃ μέσα καλύτερέσεως τῆς

ζωῆς τῶν ἀτόμων καὶ τοιουτοτρόπως νά ἐνισχύσῃ ὅσον γίνεται τὴν βελτίωσιν τοῦ ποιοῦ τῶν ἀτόμων τὰ ὁποῖα τὸ ἀποτελοῦν.

Ἐν προκειμένῳ, ἐπειδὴ τὰ ἀνωτέρω γράφονται εἰς Μαιευτικὸν περιοδικόν, ἔχομεν νά εἰπώμεν ὅτι καὶ ἡ μαῖα, ἐπειδὴ βλέπει ἡ ἴδια τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κληρονομικότητος πολλὰς φορὰς εἰς τὴν πρώτην του ἔκφασιν, εὐθὺς δηλαδὴ μετὰ τὸν τοκετὸν τοῦ νέου ἀνθρώπου, εἶναι δυνατὸν νά βοηθήσῃ εἰς τὴν καλύτερευσιν τοῦ ποιοῦ τῶν ἀτόμων. Αἱ συμβουλαὶ τὰς ὁποίας θὰ παρέχῃ πρὸς τὰς ἐγγάμους, αἱ κατευθύνσεις καὶ καθοδηγήσεις τὰς ὁποίας ἐπίσης θὰ δίδῃ εἰς οἰκογενείας αἱ ὁποῖαι ἐνδεχομένως ἔχουν κληρονομικὰ προβλήματα, δηλαδὴ προβλήματα παθολογικῆς κληρονομικότητος, καὶ ἡ ἐπαφή τὴν ὁποίαν θὰ ἀποκαθιστᾷ μετὰξὺ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν σχετικὰς ἀνάγκας πρὸς τοὺς εἰδικευμένους ἰατροὺς ἢ πρὸς τὰ καθωρισμένα σχετικὰ Κέντρα, ἀποτελεῖ ἀξιολογωτάτην προσφορὰν αὐτῆς πρὸς τὸ σύνολον. Καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἡ μελέτη τῆς κληρονομικότητος καὶ τῆς εϋγονικῆς ἐκ μέρους τῆς μαΐας εἶναι ἀπαραίτητος.

*Ἐκτακτος Καθηγητῆς Π. Π. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

Διευθυντῆς Β' Μαιευτικῆς Κλινικῆς
Μαιευτηρίου «Μαρίκα Ἡλιάδῃ»

